

Aanpassing van de Algemene wet inzake de douane en de accijnzen (Stb. 1691, 31) aan de door de Raad van de Europese Gemeenschappen uitgevaardigde richtlijnen tot harmonisatie van enige onderdelen van de douanewetgeving en de Verordening inzake communautair douanevervoer, alsmede tot het aanbrengen van enige wijzigingen in de wetgeving inzake de douane en de accijnzen, de omzetbelasting en de statistiek van de in-, uit- en doorvoer

BIJLAGEN VAN DE
MEMORIE VAN TOELICHTING

Nr. 4

RAAD

RICHTLIJN VAN DE RAAD

van 4 maart 1969

inzake de harmonisatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen met betrekking tot de regeling „actieve veredeling”

(69/73/EEG)

De Raad van de Europese Gemeenschappen,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid op de artikelen 100 en 155.

Gezien het voorstel van de commissie,

Gezien het advies van het Europese Parlement ¹⁾,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité ²⁾,

Overwegende, dat de Gemeenschap is gegrondvest op een douane-unie;

Overwegende, dat de invoering van de douane-unie hoofdzakelijk is geregeld in het tweede deel, titel I, hoofdstuk 1, van het verdrag; dat dat hoofdstuk van het verdrag een samenstel van nauwkeurige voorschriften omvat, in het bijzonder betreffende de afschaffing van de douanerechten tussen de lid-staten, de vaststelling en de geleidelijke invoering van het gemeenschappelijke douanetarief en de autonome wijzigingen of schorsingen van de rechten van dat tarief; dat ook al wordt in artikel 27 bepaald dat de lid-staten vóór het einde van de eerste etappe, voor zover noodzakelijk, overgaan tot het nader tot elkaar brengen van hun wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen op douanegebied, dit artikel aan de Instellingen van de Gemeenschap niet de bevoegdheid toekent, dwingende bepalingen ter zake vast te stellen; dat bij een diepgaand onderzoek, waartoe met de lid-staten werd overgegaan, nochtans de noodzakelijkheid is gebleken, in bepaalde sectoren door middel van dwingende communautaire besluiten de maatregelen vast te stellen welke onontbeerlijk zijn voor de invoering van een douanewetgeving welke een uniforme toepassing van het gemeenschappelijk douanetarief verzekert;

Overwegende, dat in alle lid-staten wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen bestaan die aldaar gevestigde personen in staat stellen ingevoerde goederen, die niet voldoen aan de voorwaarden, bedoeld in de artikelen 9 en 10 van het verdrag, te veredelen zonder betaling van douanerechten, heffingen van gelijke werking en landbouwheffingen, indien deze goederen bestemd zijn om in de vorm van veredelingsprodukten geheel of gedeeltelijk te worden uitgevoerd;

Overwegende, dat bepaalde lid-staten de vergunning tot gebruikmaking van de regeling „actieve veredeling” afhankelijk stellen van een voorafgaand onderzoek, globaal dan wel voor

elk geval afzonderlijk, van de belangen van de nationale producenten van dezelfde of soortgelijke goederen als die waarvoor de vergunning wordt gevraagd; dat andere lid-staten slechts nagaan of de technische voorwaarden waaronder de voorgenomen verdelingshandelingen moeten plaatsvinden een douanecontrole mogelijk maken welke de heffing van de verschuldigde douanerechten, heffingen van gelijke werking en landbouwheffingen waarborgt ingeval de verdelingsprodukten niet worden uitgevoerd;

Overwegende, dat de regeling „actieve veredeling” rechtstreeks van invloed is op de instelling en de werking van de gemeenschappelijke markt; dat de verwezenlijking van de douane-unie de afschaffing inhoudt van de op dit gebied bestaande verschillen en voorts medebrengt dat deze regeling niet meer wordt toegepast ten aanzien van goederen welke in de Gemeenschap worden ingevoerd om in een lid-staat te worden veredeld en daarna in een andere lid-staat in het vrije verkeer te worden gebracht;

Overwegende, dat het noodzakelijk is dat in de lid-staten gemeenschappelijke regels worden vastgesteld inzake de regeling „actieve veredeling”, welke van toepassing zijn op goederen van elke soort en van elke oorsprong;

Overwegende, dat het van belang is de uniforme toepassing van deze gemeenschappelijke regels te waarborgen en hiertoe een communautaire procedure in te stellen die het mogelijk maakt binnen een passende termijn de wijze van toepassing daarvan vast te stellen; dat het noodzakelijk is een Comité in te stellen ten einde in dezen tot een nauwe en doelmatige samenwerking tussen de lid-staten en de commissie te komen,

heeft de volgende richtlijn vastgesteld:

Artikel 1

Deze richtlijn stelt de regels vast die dienen te worden opgenomen in de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de lid-staten inzake de regeling „actieve veredeling”.

Artikel 2

1. Onder regeling „actieve veredeling” wordt verstaan: de douaneregeling krachtens welke ingevoerde goederen die niet voldoen aan de voorwaarden van de artikelen 9 en 10 van het verdrag, mogen worden veredeld zonder betaling van douanerechten, heffingen van gelijke werking en landbouwheffingen, wanneer deze goederen bestemd zijn om in de vorm van de in lid 3 omschreven verdelingsprodukten geheel of gedeeltelijk uit het douanegebied van de Gemeenschap te worden uitgevoerd.

¹⁾ PB nr. C 66 van 2.7.1968, blz. 12.

²⁾ PB nr. C 75 van 29.7.1968, blz. 10.

2. De regeling „actieve veredeling” is met inachtneming van de in deze richtlijn gestelde voorwaarden van toepassing op goederen van elke soort en elke oorsprong.

3. Onder veredelingsprodukten worden verstaan produkten, verkregen door een of meer van de volgende veredelingshandelingen:

a. bewerking van goederen, daaronder begrepen het monteren, het samenbouwen, het aanbrengen daarvan aan andere goederen;

b. verwerking van goederen;

c. herstelling van goederen, daaronder begrepen revisie, afstelling;

d. aanwending van goederen zoals katalysatoren, versnellers of vertragers van scheikundige reacties, welke dienen om de vervaardiging van de produkten te vergemakkelijken, tijdens hun aanwending geheel of gedeeltelijk verdwijnen en niet meer in de produkten voorkomen. Deze alinea is niet van toepassing op de aanwending van energiebronnen, smeermiddelen, materieel en werktuigen.

4. In het geval bedoeld in lid 3, sub *d*, wordt de gehele of gedeeltelijke verdwijning van de goederen gelijkgesteld met uitvoer van veredelingsprodukten indien en voor zover de verkregen produkten worden uitgevoerd.

Artikel 3

1. Vrijstelling van douanerechten, heffingen van gelijke werking en landbouwheffingen vindt plaats op een van de volgende wijzen:

a. de goederen worden gebracht onder een douaneregeling waarbij de heffing van de douanerechten, heffingen van gelijke werking en landbouwheffingen wordt opgeschort voor de tijd gedurende welke de bedoelde goederen in het douanegebied van de Gemeenschap moeten kunnen verblijven;

b. de douanerechten, heffingen van gelijke werking en landbouwheffingen worden bij invoer voorlopig betaald en bij uitvoer van de verkregen veredelingsprodukten uit het douanegebied van de Gemeenschap terugbetaald.

2. De keuze van de wijze van vrijstelling is voorbehouden aan de autoriteiten van de lid-staat op het grondgebied waarvan de voorgenomen veredelingshandelingen zullen plaatsvinden, hierna te noemen „bevoegde autoriteiten”.

3. In het in lid 1, sub *a*, bedoelde geval kunnen de bevoegde autoriteiten een zekerheid eisen, waarvan zij de vorm en de hoogte bepalen.

Artikel 4

1. Het gebruik maken van de regeling „actieve veredeling” wordt slechts toegestaan aan in de Gemeenschap gevestigde natuurlijke personen of rechtspersonen.

2. De bevoegde autoriteiten staan het gebruik maken van de regeling aan de belanghebbenden toe op hun verzoek, hetzij door middel van vergunningen die op grond van bepalingen van algemene strekking zonder meer worden verleend, hetzij door middel van algemene of bijzondere vergunningen.

3. Het gebruik maken van de regeling wordt niet toegestaan, wanneer het niet mogelijk is, in de veredelingsprodukten de ingevoerde goederen te identificeren, of, in het in artikel 24 bedoelde geval, wanneer niet kan worden nagegaan of aan de in dat artikel gestelde voorwaarden is voldaan.

Artikel 5

1. De bevoegde autoriteiten kunnen vergunning verlenen in alle gevallen waarin de regeling „actieve veredeling” kan bijdragen tot het scheppen van de meest gunstige voorwaarden voor de uitvoer van de door veredeling verkregen goederen, zonder dat daardoor de wezenlijke belangen van de producenten uit de Gemeenschap worden geschaad.

2. Tot het scheppen van de meest gunstige voorwaarden voor de uitvoer zonder de wezenlijke belangen van de producenten uit de Gemeenschap te schaden worden geacht bij te

dragen die handelingen uit te voeren met toepassing van de regeling „actieve veredeling”, welke, al naar het geval, betrekking hebben op:

a. goederen die bestemd zijn voor de uitvoering van een overeenkomst tot loonveredeling, gesloten met een in een derde land gevestigd persoon;

b. goederen die in de Gemeenschap niet beschikbaar zijn, hetzij omdat zij er niet of in onvoldoende hoeveelheid worden geproduceerd, hetzij omdat de leveranciers uit de Gemeenschap de bedoelde goederen niet binnen een redelijke termijn ter beschikking van de gebruiker kunnen stellen;

c. goederen die noodzakelijkerwijs dienen te worden gebruikt om te verzekeren dat de bepalingen betreffende de bescherming van de industriële en commerciële eigendom in acht worden genomen;

d. goederen die noodzakelijkerwijs dienen te worden gebruikt, omdat de in de Gemeenschap beschikbare goederen niet gebruikt kunnen worden, aangezien zij niet die eigenschappen bezitten welke, vooral gelet op de door de kopers van veredelingsprodukten kenbaar gemaakte verlangens, vereist zijn.

3. De bevoegde autoriteiten kunnen eveneens vergunning verlenen, wanneer zij vaststellen dat de in de Gemeenschap beschikbare goederen van gelijke kwaliteit niet kunnen worden gebruikt omdat hun prijs zodanig is dat daardoor de voorgenomen handelstransactie economisch onmogelijk wordt gemaakt.

4. De aanvrager moet op verzoek van de bevoegde autoriteiten en met inachtneming van de door deze autoriteiten vastgestelde bepalingen, alle inlichtingen verstrekken waarover hij beschikt en waardoor het bestaan van de in lid 2 en 3 bedoelde omstandigheden kan worden aangetoond.

Artikel 6

1. De geldigheidsduur van de vergunningen, waarbij voor andere dan de in artikel 5, lid 2 en 3, bedoelde gevallen gebruikmaking van de regeling actieve veredeling wordt toegestaan, mag niet langer dan negen maanden zijn. De feitelijke gegevens op basis waarvan de bevoegde autoriteiten in de loop van een maand dergelijke vergunningen hebben afgegeven, worden vóór de tiende van de volgende maand door deze autoriteiten aan de commissie medegedeeld. De commissie brengt de lid-staten daarvan op de hoogte.

2. De lid-staten beschikken over een termijn van zes weken, te rekenen van af de datum waarop de mededeling door de commissie hun ter kennis werd gebracht, om de gevallen kenbaar te maken die naar hun mening niet voldoen aan de voorwaarden van artikel 5, lid 1, en om de redenen aan te geven waarop hun mening berust.

3. De uit hoofde van lid 2 gemaakte opmerkingen worden onderzocht door het in artikel 26 bedoelde Comité.

4. Wanneer de raad twee maanden vóór het verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van negen maanden volgens de procedure van artikel 29 geen bepalingen ter zake heeft vastgesteld kunnen de bevoegde autoriteiten op verzoek van de belanghebbende de geldigheidsduur van de vergunning verlengen.

Artikel 7

1. De feitelijke gegevens op basis waarvan de bevoegde autoriteiten op grond van artikel 5, lid 2, sub *b* of sub *d*, of lid 3, vergunningen hebben afgegeven, worden door de lid-staten op gezette tijden medegedeeld aan de commissie. Deze inlichtingen worden slechts verstrekt met betrekking tot veredelingshandelingen, waarvan het economische belang een onderzoek op communautair niveau zou kunnen rechtvaardigen.

2. De lid-staten stellen de commissie in kennis van de door hen afgewezen aanvragen die betrekking zouden kunnen hebben op in economisch opzicht belangrijke veredelingshandelingen.

3. De commissie brengt de lid-staten daarvan op de hoogte.

Artikel 8

1. De lid-staten doen aan de commissie mededeling van de in artikel 4, lid 2, bedoelde bepalingen van algemene strekking, alsmede van eventuele wijzigingen van deze bepalingen.

2. De commissie brengt de lid-staten daarvan op de hoogte.

Artikel 9

In de vergunning worden de voorwaarden waaronder de veredelingshandeling moet plaatsvinden vastgesteld, in het bijzonder:

a. de wijze van vrijstelling in de zin van artikel 3, lid 1;
b. de termijn waarbinnen de ingevoerde goederen een van de in artikel 13 bedoelde bestemmingen moeten hebben gevolgd;

c. het opbrengstpercentage of, in voorkomend geval, de wijze waarop dit percentage wordt vastgesteld.

Artikel 10

De houder van de vergunning is verplicht zijn medewerking te verlenen aan alle door de bevoegde autoriteiten voorgescreven toezichts- of controlemaatregelen.

Artikel 11

De bevoegde autoriteiten stellen het opbrengstpercentage van de veredelingshandeling vast op de grondslag van de werkelijke omstandigheden waaronder de betrokken veredelingshandeling plaatsvindt. Daarbij worden voor de verschillende veredelingsprodukten de soort, de hoeveelheid en de hoedanigheid aangegeven.

Artikel 12

Wanneer de omstandigheden zulks rechtvaardigen en met name wanneer het veredelingshandelingen betreft die van oudsher onder duidelijk omschreven technische voorwaarden verlopen, die betrekking hebben op goederen met vrijwel constante eigenschappen en waardoor veredelingsprodukten van constante kwaliteit worden verkregen, kunnen op basis van tevoren vastgestelde feitelijke gegevens, volgens de procedure van artikel 28, forfaitaire opbrengstpercentages worden vastgesteld, die moeten worden toegepast op alle bedrijven die veredelingshandelingen van een bepaald type verrichten.

Artikel 13

De regeling „actieve veredeling” wordt als beëindigd beschouwd wanneer de veredelingsprodukten, overeenkomstig de in de vergunning vastgestelde voorwaarden, hetzij uit het douanegebied van de gemeenschap worden uitgevoerd, hetzij, met het oog op de latere uitvoer daarvan, in een douane-entrepot of in een vrije zone worden opgeslagen dan wel onder de regeling voor extern communautair douanevervoer worden geplaatst.

Artikel 14

De bevoegde autoriteiten kunnen toestaan

a. dat veredelingsprodukten die in een douane-entrepot of in een vrije zone zijn opgeslagen in het land waar de veredelingshandeling of de laatste veredelingshandeling heeft plaatsgevonden of die onder de regeling voor extern communautair douanevervoer zijn geplaatst, overeenkomstig artikel 16 in het vrije verkeer worden gebracht, mits de omstandigheden zulks rechtvaardigen en de verschuldigde rechten, heffingen van gelijke werking en landbouwheffingen zijn bepaald bij de opslag in het douane-entrepot of de vrije zone of bij de plaatsing onder de regeling voor extern communautair douanevervoer;

b. dat veredelingsprodukten die in een douane-entrepot of in een vrije zone zijn opgeslagen of onder de regeling voor extern communautair douanevervoer zijn geplaatst, bij wijze van uitzondering in het vrije verkeer worden gebracht tegen betaling van de douanerechten, heffingen van gelijke werking en landbouwheffingen die voor deze produkten gelden op de datum waarop zij in het vrije verkeer worden gebracht, mits het bedrag daarvan ten minste gelijk is aan het bedrag dat krachtens artikel 16 zou zijn geheven.

Artikel 15

1. Wanneer de omstandigheden zulks rechtvaardigen, en met name wanneer het bedrijven betreft met een regelmatige productie die zowel op de markt van de gemeenschap als op de externe markten gericht is, kunnen de bevoegde autoriteiten toestaan:

a. dat veredelingsprodukten in het vrije verkeer worden gebracht of worden vernietigd;

b. dat onder de regeling „actieve verdeling” geplaatste goederen

– in het vrije verkeer worden gebracht of worden vernietigd,
– een van de in artikel 13 bedoelde bestemmingen volgen,
– in het vrije verkeer worden gebracht overeenkomstig artikel 14,

zonder daarbij onderscheid te maken tussen goederen die zich nog in de staat bevinden waarin zij werden ingevoerd, hierna te noemen „onverdeelde goederen”, en goederen die de vorm hebben van produkten verkregen door een behandeling die onvolledig is ten opzichte van de in de vergunning bedoelde behandeling, hierna te noemen „gedeeltelijk verdeelde produkten”.

2. Met betrekking tot veredelingshandelingen verricht in het kader van een regelmatige productie die zowel op de markt van de Gemeenschap als op de externe markten gericht is, worden de voorwaarden waaronder de verkregen produkten in het vrije verkeer kunnen worden gebracht vastgesteld volgens de procedure van artikel 28, met name wat betreft het percentage dat ten hoogste in het vrije verkeer kan worden gebracht en de betaling van de eventueel verschuldigde moratoire interest.

Artikel 16

Bij het in het vrije verkeer brengen op grond van een overeenkomstig artikel 15, lid 1, sub a of b, eerste streepje, verleende toestemming moeten op de veredelingsprodukten, de gedeeltelijk verdeelde produkten of de onverdeelde goederen die douanerechten, heffingen van gelijke werking en landbouwheffingen worden geheven, welke van toepassing zijn op de ingevoerde goederen naar het tarief of het bedrag geldende op de dag waarop de bevoegde autoriteiten het op deze ingevoerde goederen betrekking hebbende douanedocument in ontvangst hebben genomen en op de grondslag van de douanewaarde en de andere op die dag als juist erkende of aanvaarde heffingsgrondslagen, onverminderd de eventueel verschuldigde moratoire interest.

Artikel 17

Indien toestemming is verleend om een deel van de veredelingsprodukten of van de gedeeltelijk verdeelde produkten in het vrije verkeer te brengen, worden de overeenkomstig artikel 16 verschuldigde douanerechten, heffingen van gelijke werking en landbouwheffingen berekend:

a. wanneer door de veredelingshandelingen slechts één soort produkten wordt verkregen: op de grondslag van de verhouding tussen de hoeveelheid in het vrije verkeer gebrachte produkten en de totale hoeveelheid verkregen produkten;

b. wanneer door de veredelingshandelingen verschillende soorten produkten worden verkregen:

– indien de hoeveelheid kan worden bepaald van de in artikel 2, lid 1, bedoelde goederen die bij het verkrijgen van elk der verschillende produkten hierin is opgegaan; op de grondslag van de verhouding tussen deze hoeveelheid en de totale hoeveelheid van de ingevoerde goederen;

– anders: op de grondslag van de verhouding tussen de waarde van elk der verschillende in het vrije verkeer gebrachte produkten en de op dezelfde datum vastgestelde totale waarde van alle verkregen produkten.

Artikel 18

1. De raad stelt, op voorstel van de commissie, met gekwalificeerde meerderheid van stemmen de lijst vast van de veredelingsprodukten en de gedeeltelijk verdeelde produkten, ter zake waarvan, wanneer deze produkten in het vrije verkeer worden gebracht, in afwijking van het bepaalde in de artikelen

16 en 17, de douanerechten, heffingen van gelijke werking en landbouwheffingen moeten worden geheven die voor deze produkten gelden en niet die welke gelden voor de ingevoerde goederen.

2. Wanneer de toepassing van het bepaalde in lid 1 ertoe leidt dat veredelingsprodukten of gedeeltelijk veredelde produkten in het vrije verkeer worden gebracht zonder heffing van douanerechten, heffingen van gelijke werking en landbouwheffingen, wordt voor de toepassing van artikel 17, sub *b*, tweede streepje, de waarde van deze produkten geacht nihil te zijn.

Artikel 19

1. Vernietiging waarvoor overeenkomstig het bepaalde in artikel 15 toestemming is verleend, dient te geschieden onder douanetoezicht.

2. Wanneer door deze vernietiging die veredelingsprodukten, de gedeeltelijke veredelde produkten of de onveredelde goederen hun waarde volledig verliezen, blijft met betrekking tot deze goederen of produkten de heffing van douanerechten, heffingen van gelijke werking en landbouwheffingen achterwege.

In het tegengestelde geval en voor zover de door de vernietiging verkregen produkten in het vrije verkeer worden gebracht, zijn de artikelen 16 tot en met 18 van toepassing.

3. Vernietiging te wijten aan toevallige omstandigheden of overmacht, welke als zodanig door de bevoegde autoriteiten zijn erkend, wordt gelijkgesteld met toegestane vernietiging.

Artikel 20

1. Wanneer de houder van de vergunning tijdens een controle niet in staat is aan de bevoegde autoriteiten de goederen aan te wijzen die, in de vorm van onveredelde goederen, gedeeltelijk veredelde produkten, of veredelingsprodukten, nog aanwezig zouden moeten zijn onder de regeling „actieve veredeling”, worden de voor de ontbrekende goederen verschuldigde douanerechten, heffingen van gelijke werking en landbouwheffingen geheven, onverminderd de eventueel verschuldigde moratoire interest.

2. Lid 1 is eveneens van toepassing, wanneer, ook al worden de goederen aangewezen, de in artikel 9 bedoelde termijn is verstreken en de bevoegde autoriteiten geen wederuitvoer uit het douanegebied van de Gemeenschap verlangen.

Artikel 21

De bevoegde autoriteiten kunnen toestemming verlenen tot overdracht van veredelingsprodukten, gedeeltelijk veredelde produkten of onveredelde goederen aan een derde, op voorwaarde dat deze derde de verplichtingen van de vergunninghouder overneemt.

Artikel 22

De veredelingsprodukten, gedeeltelijk veredelde produkten of onveredelde goederen kunnen, geheel of gedeeltelijk, tijdelijk worden uitgevoerd met het oog op aanvullende veredelingshandelingen in een derde land, mits de bevoegde autoriteiten daartoe vergunning verlenen overeenkomstig de voorwaarden en beperkingen neergelegd in de bepalingen betreffende passieve veredeling.

Bij wederinvoer in de Gemeenschap, worden de door deze aanvullende veredelingshandelingen verkregen produkten in voorkomend geval wederom onder de regeling „actieve veredeling” geplaatst met toepassing van de vóór de tijdelijke uitvoer vastgestelde wijze van vrijstelling.

Artikel 23

1. Wanneer krachtens artikel 15 toestemming wordt verleend om na tijdelijke uitvoer wederingevoerde produkten geheel of gedeeltelijk in het vrije verkeer te brengen, vindt heffing plaats van:

a. enerzijds de overeenkomstig de artikelen 16, 17 en 18 berekende douanerechten, heffingen van gelijke werking en

landbouwheffingen, welke voor de in artikel 22, eerste alinea bedoelde veredelingsprodukten, gedeeltelijk veredelde produkten of onveredelde goederen gelden;

b. anderzijds de voor de na veredeling buiten het douanegebied van de Gemeenschap wederingevoerde produkten geldende douanerechten, heffingen van gelijke werking en landbouwheffingen, met toepassing van de bepalingen inzake passieve veredeling.

2. Onder dezelfde voorwaarden kan eveneens toestemming worden verleend om produkten in het vrije verkeer te brengen die, na wederinvoer volgend op tijdelijke uitvoer, wederom onder de regeling „actieve veredeling” zijn geplaatst.

Artikel 24

Wanneer de omstandigheden zulks rechtvaardigen, kunnen de bevoegde autoriteiten, in afwijking van artikel 2, lid 3, als veredelingsprodukten aanmerken, produkten die zijn verkregen door behandeling van goederen van dezelfde soort, van dezelfde hoedanigheid en met dezelfde technische kenmerken als de ingevoerde goederen.

Artikel 25

Wanneer de omstandigheden zulks rechtvaardigen en met inachtneming van de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde bepalingen kunnen, in de in artikel 24 bedoelde gevallen, de als veredelingsprodukten aangemerkte produkten worden uitgevoerd alvorens goederen worden ingevoerd waarvoor gebruikmaking van de regeling „actieve veredeling” is toegestaan. Deze voorafgaande uitvoer wordt gelijkgesteld met de in artikel 2, lid 1, bedoelde uitvoer.

Artikel 26

1. Er is ingesteld een Comité „Actief veredelingsverkeer”, hierna te noemen het „Comité”, dat is samengesteld uit vertegenwoordigers van de lid-staten en onder voorzitterschap staat van een vertegenwoordiger van de commissie.

2. Het Comité stelt zijn reglement van orde vast.

Artikel 27

Het Comité kan elk vraagstuk betreffende de toepassing van deze richtlijn onderzoeken, dat door zijn voorzitter, hetzij op diens initiatief, hetzij op verzoek van de vertegenwoordiger van een lid-staat aan de orde wordt gesteld.

Artikel 28

1. De bepalingen die noodzakelijk zijn voor de toepassing van artikel 2, lid 3 en 4, de artikelen 9, 10, 12, 13, 14, 15, lid 2, de artikelen 16, 17, 19, lid 3, de artikelen 21, 22, 24 en 25, worden vastgesteld volgens de in lid 2 en 3 omschreven procedure.

2. De vertegenwoordiger van de commissie legt aan het Comité een ontwerp voor van de vast te stellen bepalingen. Het Comité brengt over dit ontwerp advies uit binnen een termijn die de voorzitter kan bepalen naargelang van de urgentie van het betrokken vraagstuk. Het spreekt zich uit met een meerderheid van twaalf stemmen, waarbij de stemmen van de lid-staten worden gewogen overeenkomstig het bepaalde in artikel 148, lid 2, van het Verdrag. De voorzitter neemt geen deel aan de stemming.

3a. De commissie stelt de beoogde bepalingen vast wanneer zij in overeenstemming zijn met het advies van het Comité.

b. Wanneer de beoogde bepalingen niet in overeenstemming zijn met het advies van het Comité of bij gebreke van een advies, doet de commissie onverwijld een voorstel aan de raad betreffende de vast te stellen bepalingen. De raad besluit met gekwalificeerde meerderheid van stemmen.

c. Indien na verloop van een termijn van drie maanden te rekenen vanaf de indiening van het voorstel bij de raad deze geen besluit heeft genomen, worden de voorgestelde bepalingen door de commissie vastgesteld.

Artikel 29

De raad stelt, op voorstel van de commissie, met gekwalificeerde meerderheid van stemmen de bepalingen vast die nodig zijn voor de toepassing van de artikelen 5 en 6.

Artikel 30

De lid-staten stellen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast om te bewerkstelligen dat de bevoegde autoriteiten de maatregelen waarin wordt voorzien door de krachtens de artikelen 28 en 29 vastgestelde bepalingen, toepassen vanaf de in deze bepalingen vastgestelde datum voor het van toepassing worden van deze maatregelen.

Artikel 31

1. De lid-staten verstrekken aan de commissie de statistische gegevens betreffende alle veredelingshandelingen die op hun grondgebied worden verricht vanaf 1 oktober 1969. De commissie brengt de lid-staten daarvan op de hoogte.

2. De in lid 1 bedoelde gegevens moeten globaal worden verstrekt. Zij worden opgenomen in twee overzichten. Het eerste overzicht vermeldt, per tariefonderverdeling, de hoeveelheid en de douanewaarde van de goederen die met toepassing van de regeling „actieve veredeling” zijn ingevoerd, onder aftrek van de hoeveelheden die overeenkomstig de bepalingen van deze richtlijn in het vrije verkeer zijn gebracht of onder douanetoezicht zijn vernietigd. Het tweede overzicht vermeldt, per tariefonderverdeling, de hoeveelheid en de waarde van de veredelingsprodukten die uit het douanegebied van de Gemeenschap zijn uitgevoerd.

Gegevens die geheimen van industrie of handel kunnen schenden, kunnen in afzonderlijke overzichten worden opgenomen.

Artikel 32

Inlichtingen en mededelingen als bedoeld in deze richtlijn, andere dan die bedoeld in artikel 36, zijn van vertrouwelijke aard.

Artikel 33

Vergunningen die zijn afgegeven vóór 1 oktober 1969 blijven geldig voor hun verdere geldigheidsduur, doch tot uiterlijk één jaar na die datum.

Artikel 34

De lid-staten treffen de nodige maatregelen om deze richtlijn uiterlijk per 1 oktober 1969 ten uitvoer te leggen.

Artikel 35

Voor zover de krachtens de artikelen 12, 15, lid 2, en artikel 18 vast te stellen bepalingen nog niet van toepassing zijn, blijven de dienovereenkomstige wettelijke en bestuurlijke bepalingen van de lid-staten van toepassing, tenzij deze de laatstgenoemde bepalingen afschaffen.

Artikel 36

Elke lid-staat stelt de commissie in kennis van de maatregelen die hij treft voor de toepassing van de onderhavige richtlijn. De commissie geeft deze inlichtingen door aan de overige lid-staten.

Artikel 37

Deze richtlijn is gericht tot de lid-staten.

Gedaan te Brussel, 4 maart 1969.

Voor de Raad,
De Voorzitter,
G. THORN.

RICHTLIJN VAN DE RAAD

van 4 maart 1969 inzake de harmonisatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen met betrekking tot het stelsel van douane-entrepots

(69/74/EEG)

De Raad van de Europese Gemeenschappen,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid op artikel 100,

Gezien het voorstel van de commissie,

Gezien het advies van het Europese Parlement ¹⁾,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité ²⁾,

Overwegende, dat de Gemeenschap is gegrondvest op een douane-unie;

Overwegende, dat de invoering van de douane-unie hoofdzakelijk is geregeld in het tweede deel, titel I, hoofdstuk 1, van het verdrag; dat dat hoofdstuk van het verdrag een samenstel van nauwkeurige voorschriften omvat, in het bijzonder betreffende de afschaffing van de douanerechten tussen de lid-staten, de vaststelling en de geleidelijke invoering van het gemeenschappelijk douanetarief en de autonome wijzigingen of schorsingen van de rechten van dat tarief; dat, ook al wordt in artikel 27 bepaald dat de lid-staten vóór het einde van de eerste etappe, voor zover noodzakelijk, overgaan tot het nader tot elkaar brengen van hun wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen op douanegebied, dit artikel aan de Instellingen van de Gemeenschap niet de bevoegdheid toekent, dwingende bepalingen ter zake vast te stellen; dat bij een diepgaand onderzoek, waartoe met de lid-staten werd overgegaan, nochtans de noodzakelijkheid is gebleken, in bepaalde sectoren door middel van dwingende communautaire besluiten de maatregelen vast te stellen welke onontbeerlijk zijn voor de invoering van een douanewetgeving welke een uniforme toepassing van het gemeenschappelijk douanetarief verzekert;

Overwegende, dat in alle lid-staten wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen bestaan met betrekking tot douane-entrepots en dat de opslag van goederen in dergelijke entrepots als belangrijkste gevolg heeft dat voor die goederen geen douanerechten, heffingen van gelijke werking en landbouwheffingen worden geheven;

Overwegende, dat deze bepalingen zekere verschillen vertonen die, indien zij na de voltooiing van de douane-unie zouden blijven bestaan, verleggingen van het handelsverkeer en van douane-ontvangsten zouden kunnen veroorzaken;

Overwegende, dat deze bepalingen rechtstreeks van invloed zijn op de instelling en de werking van de gemeenschappelijke markt;

Overwegende, dat, aangezien de goederenopslag de wezenlijke functie van de douane-entrepots vormt, slechts die behandelingen gedurende de opslag kunnen worden toegelaten, welke worden verricht ter verzekering van het in goede staat bewaren van de goederen of ter verbetering van hun presentatie of handelskwaliteit en dat op opgeslagen goederen die andere behandelingen ondergaan het stelsel van douane-entrepots niet langer van toepassing kan zijn en deze goederen derhalve niet meer onder de regels van deze richtlijn dienen te vallen;

Overwegende, dat het nader tot elkaar brengen van de nationale bepalingen waarin deze richtlijn voorziet niet onverenigbaar is met het bestaan van verschillende typen douane-entrepots; dat de situatie opnieuw dient te worden onderzocht, indien deze verschillen de goede werking van de gemeenschappelijke markt ongunstig beïnvloeden,

heeft de volgende richtlijn vastgesteld:

Artikel 1

1. Deze richtlijn stelt de regels vast die dienen te worden opgenomen in de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de lid-staten inzake het stelsel van douane-entrepots.

2. Deze richtlijn is van toepassing op:

- a. de in de bijlage vermelde douane-entrepots en
- b. de douane-entrepots die na haar kennisgeving zouden worden ingesteld.

Artikel 2

1. Het stelsel van douane-entrepots, hierna te noemen „entrepots”, heeft tot gevolg dat gedurende de opslag van de goederen de douanerechten, heffingen van gelijke werking en landbouwheffingen niet worden geheven.

2. Bij de uitslag uit entrepot moeten de goederen in het vrije verkeer kunnen worden gebracht, onder een ander douanestelsel kunnen worden geplaatst of kunnen worden uitgevoerd.

Artikel 3

1. In entrepot worden goederen van elke soort toegelaten, ongeacht hun hoeveelheid en ongeacht hun land van oorsprong, herkomst of bestemming.

2. Het bepaalde in lid 1 vormt geen beletsel voor de toepassing van verboden of beperkingen:

a. welke gerechtvaardigd zijn uit hoofde van bescherming van de openbare zedelijkheid, de openbare orde, de openbare veiligheid, de gezondheid en het leven van personen, dieren of planten, het nationaal artistiek, historisch en archeologisch bezit, of uit hoofde van bescherming van de industriële en commerciële eigendom;

b. welke gerechtvaardigd zijn om redenen die verband houden met de kenmerken van de opslaginrichtingen dan wel met de aard of de staat van de goederen.

Artikel 4

Voor de vestiging van entrepots is een vergunning vereist van de bevoegde autoriteiten van de lid-staten, hierna te noemen „bevoegde autoriteiten”. Deze autoriteiten kunnen de vergunning intrekken of schorsen wanneer zij zulks noodzakelijk achten.

Artikel 5

1. Goederen die bestemd zijn om in een entrepot te worden opgeslagen, moeten worden aangebracht bij de bevoegde douanedienst van de lid-staat waar dit entrepot is gelegen.

Mits de douanecontrole op de goederen verzekerd is, kunnen de bevoegde autoriteiten evenwel, onder door hen te stellen voorwaarden, ontheffing verlenen van de verplichting tot aanbrengen.

2. Voor goederen welke bestemd zijn om in een entrepot te worden opgeslagen dient, onder de voorwaarden vastgesteld door de bevoegde autoriteiten, een schriftelijke aangifte te worden gedaan, aan de hand waarvan met name hun douanestatus ten opzichte van de artikelen 9 en 10 van het verdrag kan worden bepaald.

Artikel 6

1. De entreposeur of de entrepositaris is gehouden:

- a. alle verplichtingen inzake entrepots na te komen en de door de bevoegde douanedienst gegeven instructies op te volgen;
- b. op verzoek de goederen te tonen;

¹⁾ PB nr. C 55 van 5.6.1968, blz. 34.

²⁾ PB nr. C 58 van 13.6.1968, blz. 17.

c. zijn medewerking te verlenen aan iedere controle of opneming.

2. De entreposeur of de entrepositaris kan ertoe worden verplicht:

a. ten behoeve van de bevoegde douanediens een voorraadadministratie te voeren;

b. aan de bevoegde douanediens alle omstandigheden mede te delen die veranderingen in de staat van de in entrepot opgeslagen goederen teweeg hebben gebracht of teweeg kunnen brengen.

Artikel 7

De in entrepot opgeslagen goederen moeten kunnen worden overgedragen onder de voorwaarden en op de wijze voorgeschreven bij de nationale wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen.

Artikel 8

1. De in entrepot opgeslagen goederen moeten daar gedurende vijf jaren kunnen verblijven.

2. De bevoegde autoriteiten kunnen evenwel de duur van de opslag van deze goederen in entrepot:

a. verlengen of verkorten om redenen die verband houden met de aard van de goederen;

b. verkorten, om redenen die verband houden met het type entrepot.

Artikel 9

1. De in een entrepot opgeslagen goederen moeten er, onder de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde voorwaarden, de gebruikelijke behandelingen ter verzekering van hun bewaring in goede staat of ter verbetering van hun presentatie of hun handelskwaliteit kunnen ondergaan.

Uiterlijk één jaar na de kennisgeving van deze richtlijn stelt de raad, op voorstel van de commissie, de gemeenschappelijke lijst vast van de in de eerste alinea bedoelde gebruikelijke behandelingen die in de verschillende typen entrepots mogen worden verricht.

2. Goederen die andere behandelingen ondergaan dan de in lid 1 bedoelde gebruikelijke behandelingen zijn onderworpen aan de voorschriften die voor actieve veredeling gelden.

Artikel 10

1. Behoudens het bepaalde in lid 2, worden, wanneer de in entrepot opgeslagen goederen in het vrije verkeer worden gebracht, de bij invoer verschuldigde douanerechten, heffingen van gelijke werking en landbouwheffingen geheven naar de op de datum van uitslag geldende percentages of bedragen, zulks naar de soort en de grondslag van de douanewaarde en de hoeveelheid welke te dien einde door de douane als juist erkend of aanvaard zijn.

2. Bij het in aanmerking nemen van de betaalde of te betalen prijs voor het bepalen van de douanewaarde gelden de volgende bijzondere bepalingen:

a. behoudens het bepaalde in artikel 9 van Verordening (EEG) nr. 803/68 van de raad van 27 juni 1968 inzake de douanewaarde van de goederen¹⁾ kan de betaalde of te betalen prijs zijn zowel de verkoopprijs betrekking hebbende op opslag in entrepot ofwel de prijs bij een wederverkoop, mits het in beide gevallen een op de Gemeenschap gerichte prijs betreft;

b. indien de datum van opslag in entrepot in aanmerking wordt genomen, wordt rekening gehouden met de abnormale prijsschommelingen, welke tijdens de opslag aanleiding hebben gegeven tot toepassing van de in artikel 10, lid 7, van Verordening (EEG) nr. 803/68 bedoelde schorsing van de toleranties. Wanneer de opslag meer dan twee jaar duurt, wordt eveneens rekening gehouden met de overige prijsschommelingen;

c. indien de datum van uitslag uit het entrepot in aanmerking wordt genomen, dan worden de in artikel 10 van Verordening (EEG) nr. 803/68 bedoelde toleranties vergroot met de duur van de opslag, wanneer deze niet meer dan twee jaar belooft;

d. in de douanewaarde moeten niet worden begrepen: de kosten voor opslag en bewaring in goede staat van de goederen tijdens hun verblijf in de entrepots, die een koper draagt, wanneer de door hem betaalde of te betalen prijs basis voor de waardebepaling is.

Artikel 11

1. De entreposeur en de entrepositaris moeten algehele vrijstelling van de douanerechten, heffingen van gelijke werking en landbouwheffingen kunnen genieten voor goederen welke tijdens de opslag in entrepot zijn verloren gegaan door toeval, overmacht of oorzaken verband houdende met de aard van de goederen.

2. Goederen welke tijdens de opslag in entrepot zijn beschadigd of bedorven, moeten kunnen worden vernietigd onder douanetoezicht.

In dat geval worden voor deze goederen geen douanerechten, heffingen van gelijke werking en landbouwheffingen geheven.

Wanneer resten en afvallen die na vernietiging overblijven, in het vrije verkeer worden gebracht, zijn zij als zodanig overeenkomstig het bepaalde in artikel 10 onderworpen aan de voor dergelijke resten en afvallen geldende douanerechten, heffingen van gelijke werking en landbouwheffingen.

3. In geval van onregelmatige uitslag van goederen worden de douanerechten, heffingen van gelijke werking en landbouwheffingen op de uitgeslagen goederen geheven naar de op de datum van uitslag geldende percentages of bedragen en overeenkomstig de overige bepalingen van artikel 10.

Indien de datum van uitslag niet kan worden vastgesteld, geldt het hoogste van de percentages of bedragen die sedert de dag van de opslag in entrepot of eventueel sedert de dag van de laatste opneming tot en met de dag waarop het tekort werd vastgesteld van kracht waren.

Artikel 12

De lid-staten treffen de nodige maatregelen om deze richtlijn uiterlijk per 1 oktober 1969 ten uitvoer te leggen.

Artikel 13

Elke lid-staat stelt de commissie in kennis van de maatregelen die hij treft voor de toepassing van deze richtlijn.

De commissie geeft deze inlichtingen door aan de overige lid-staten.

Artikel 14

Deze richtlijn is gericht tot de lid-staten.

Gedaan te Brussel, 4 maart 1969.

Voor de Raad,
De Voorzitter,
G. THORN.

¹⁾ PB nr. L 148 van 28.6.1968, blz. 6.

BIJLAGE

(Artikel 1, lid 2, sub *a*)

1. *Bondsrepubliek Duitsland*
 - Oeffentliche Zollgutlager (Zollgesetz, §§ 42 tot en met 46)
 - Private Zollgutlager
 - Zollaufschublager
2. *Koninkrijk België*
 - Openbare entrepôts/ Entrepôts publics (Loi van 4.3.1846, hoofdstukken I tot en met VI en VIII)
 - Particuliere entrepôts/ Entrepôts particuliers
 - Fictieve entrepôts/ Entrepôts fictifs
3. *Franse Republiek*
 - Entrepôts de douane (entrepôts de stockage) (Code des douanes, artikelen 140 tot en met 162ter)
 - Entrepôts de douane (entrepôts industriels)
4. *Italiaanse Republiek*
 - Magazzini doganali sotto diretta custodia della dogana (Legge doganale van 25.9.1940, nr. 1424, titel V, hoofdstukken I en II)
 - Magazzini doganali dati in affitto
 - Magazzini doganali di proprietà privata
 - Magazzini generali
5. *Groothertogdom Luxemburg*
 - Entrepôts publics (Arrêté grand-ducal van 20.4.1922, artikel 1)
 - Entrepôts particuliers
 - Entrepôts fictifs
6. *Koninkrijk der Nederlanden*
 - Tijdelijke opslag (Algemene Wet inzake de douane en de accijnzen van 26.1.1961, hoofdstuk I, artikel 8, hoofdstuk III)
 - Voorlopige opslag
 - Fictieve entrepôts
 - Fabrieksentrepôts

RICHTLIJN VAN DE RAAD

van 4 maart 1969 inzake de harmonisatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen met betrekking tot het stelsel van vrije zones

(69/75/EEG)

De Raad van de Europese Gemeenschappen,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 100,

Gezien het voorstel van de commissie,

Gezien het advies van het Europese Parlement¹⁾,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité²⁾,

Overwegende, dat de Gemeenschap is gegrondvest op een douane-unie;

Overwegende, dat de invoering van de douane-unie hoofdzakelijk is geregeld in het tweede deel, titel I, hoofdstuk 1, van het verdrag; dat dat hoofdstuk van het verdrag een samenstel van nauwkeurige voorschriften omvat, in het bijzonder betreffende de afschaffing van de douanerechten tussen de lid-staten, de vaststelling en de geleidelijke invoering van het gemeenschappelijk douanetarief en de autonome wijzigingen of schorsingen van de rechten van dat tarief; dat, ook al wordt in artikel 27 bepaald dat de lid-staten vóór het einde van de eerste etappe, voor zover noodzakelijk, overgaan tot het nader tot elkaar brengen van hun wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen op douanegebied, dit artikel aan de Instellingen van de Gemeenschap niet de bevoegdheid toekent, dwingende bepalingen ter zake vast te stellen; dat bij een diepgaand onderzoek, waartoe met de lid-staten werd overgegaan, nochtans de noodzakelijkheid is gebleken, in bepaalde sectoren door middel van dwingende communautaire besluiten de maatregelen vast te stellen welke onontbeerlijk zijn voor de invoering van een douanewetgeving welke uniforme toepassing van het gemeenschappelijk douanetarief verzekert;

Overwegende, dat in alle lid-staten wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen bestaan waarvan de toepassing heeft geleid of kan leiden tot de instelling van zones, waar de goederen worden geacht niet op het douanegebied van de Gemeenschap te zijn;

Overwegende, dat deze bepalingen zekere verschillen vertonen die, indien zij na voltooiing van de douane-unie zouden blijven bestaan, verleggingen van het handelsverkeer en van douane-ontvangsten zouden kunnen veroorzaken;

Overwegende, dat deze bepalingen rechtstreeks van invloed zijn op de instelling en de werking van de gemeenschappelijke markt;

Overwegende, dat het verbruik, het gebruik en de behandeling van goederen op het gehele grondgebied van de Gemeenschap dienen te geschieden onder dezelfde economische voorwaarden,

heeft de volgende richtlijn vastgesteld:

Artikel 1

1. Deze richtlijn stelt de regels vast, die dienen te worden opgenomen in de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de lid-staten inzake het stelsel van vrije zones.

2. Onder vrije zone wordt verstaan – welke ook de benaming moge zijn die in de lid-staten wordt gebezigd – iedere territoriale enclave ingesteld door de bevoegde autoriteiten van de lid-staten, hierna te noemen „bevoegde autoriteiten”, om de zich aldaar bevindende goederen te kunnen aanmerken als zich niet op het douanegebied van de Gemeenschap bevindende voor de toepassing van douanerechten, landbouwheffin-

gen, kwantitatieve beperkingen en heffingen of maatregelen van gelijke werking.

3. Deze richtlijn is van toepassing op:

a. de in de bijlage vermelde territoriale enclaves, en

b. de in lid 2 bedoelde territoriale enclaves die na haar kennisgeving zouden worden ingesteld.

Artikel 2

1. Behoudens het bepaalde in lid 2 en lid 3, worden in de vrije zones goederen van elke soort toegelaten, ongeacht hun hoeveelheid en ongeacht hun land van oorsprong, herkomst of bestemming.

2. Het bepaalde in lid 1 vormt geen beletsel:

a. voor de toepassing van verboden of beperkingen, welke gerechtvaardigd zijn uit hoofde van bescherming van de openbare zedelijkheid, de openbare orde, de openbare veiligheid, de gezondheid en het leven van personen, dieren of planten, het nationaal artistiek, historisch en archeologisch bezit, of uit hoofde van bescherming van de industriële en commerciële eigendom;

b. voor de bevoegde autoriteiten om, op grond van technische administratieve redenen, bepaalde vrije zones of delen van vrije zones slechts voor bepaalde goederen open te stellen.

3. Goederen die op het douanegebied van de Gemeenschap onder de regeling „actieve veredeling” zijn gebracht evenals produkten verkregen met toepassing van de regeling, kunnen slechts in de vrije zones worden binnengebracht en verblijven, indien de bevoegde autoriteiten de goederen onder hun toezicht stellen ten einde de nakoming van de ter uitvoering van die regeling aangegeven verbintenissen te verzekeren.

Artikel 3

De in de vrije zones binnengebrachte goederen moeten er onder de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde voorwaarden:

a. kunnen worden geladen, gelost, overgeladen of opgeslagen;

b. de gebruikelijke behandelingen bedoeld in artikel 9, lid 1, van de richtlijn van de raad van 4 maart 1969 inzake de harmonisatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen met betrekking tot het stelsel van douane-entrepots kunnen ondergaan¹⁾;

c. kunnen worden vernietigd.

Artikel 4

1. Wanneer zij niet voldoen aan de voorwaarden van de artikelen 9 en 10 van het verdrag, mogen de in een vrije zone binnengebrachte goederen aldaar niet worden verbruikt of gebruikt onder andere voorwaarden dan die welke gelden voor de overige delen van het grondgebied van de lid-staat waar de betreffende zone gelegen is.

2. De in lid 1 bedoelde goederen mogen in de vrije zones andere behandelingen dan de in artikel 3, sub b, bedoelde gebruikelijke behandelingen slechts ondergaan onder de voorwaarden en volgens de voorschriften die voor actieve veredeling gelden.

De lid-staten kunnen echter, voor zover zulks noodzakelijk is voor de werking van en het douanetoezicht op de vrije zones, de desbetreffende controlemaatregelen aanpassen.

¹⁾ PB nr. C 66 van 2.7.1968, blz. 12.

²⁾ PB nr. C 75 van 29.7.1968, blz. 8.

¹⁾ Zie blz. 7 van dit Publikatieblad.

3. In afwijking van het bepaalde in lid 2, eerste alinea, gelden voor de veredelingshandelingen welke op het grondgebied van de Oude Vrijhaven Hamburg worden verricht, geen voorwaarden van economische aard.

Indien evenwel in een bepaalde economische sector de mededingingsvoorwaarden in de Gemeenschap ongunstig worden beïnvloed door deze afwijking, besluit de raad overeenkomstig de procedure van artikel 100 van het verdrag dat de voorwaarden van economische aard die op communautair vlak worden toegepast met betrekking tot actieve veredeling ook zullen worden toegepast op de dienovereenkomstige op het grondgebied van de Oude Vrijhaven Hamburg gevestigde economische sector.

Artikel 5

1. Behoudens andersluidende nationale bepalingen mogen de in de vrije zones binnengebrachte goederen aldaar andere behandelingen dan de in artikel 3, sub *b*, bedoelde gebruikelijke behandelingen ondergaan, mits zij voldoen aan de voorwaarden van de artikelen 9 en 10 van het verdrag.

2. Wanneer de in lid 1 bedoelde goederen bestemd zijn om, na andere behandelingen dan de in artikel 3, sub *b*, bedoelde gebruikelijke behandelingen te hebben ondergaan, binnen de Gemeenschap in het vrije verkeer te worden gebracht, mogen deze behandelingen slechts plaatsvinden nadat deze goederen door de bevoegde autoriteiten onder hun toezicht zijn gesteld en onder de door hen vastgestelde voorwaarden.

Artikel 6

De duur van het verblijf van de goederen in de vrije zones is niet beperkt. Wanneer zulks gerechtvaardigd blijkt, met name om redenen die met de aard van de goederen verband houden, kunnen de bevoegde autoriteiten deze duur evenwel beperken en de nodige maatregelen nemen om het toezicht op de beperking te verzekeren.

Artikel 7

De in de vrije zones binnengebrachte goederen moeten kunnen worden overgedragen onder de voorwaarden en op de wijze voorgeschreven door de nationale wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen.

Artikel 8

1. Wanneer de in de vrije zones binnengebrachte goederen in het vrije verkeer worden gebracht, worden de bij invoer verschuldigde douanerechten, heffingen van gelijke werking en

landbouwheffingen geheven naar de percentages of bedragen die gelden op de datum waarop de goederen in het vrije verkeer worden gebracht, zulks naar de soort, en op de grondslag van de douanewaarde en de hoeveelheid welke op die datum door de douane als juist erkend of aanvaard zijn. De kosten die een koper draagt voor opslag van de goederen en hun bewaring in goede staat tijdens hun verblijf in vrije zones, moeten evenwel niet in de douanewaarde worden begrepen, wanneer de door hem betaalde of te betalen prijs basis voor de waardebepaling is.

2. In afwijking van het bepaalde in lid 1 mogen goederen, die in de vrije zones andere behandelingen hebben ondergaan dan de in artikel 3, sub *b*, bedoelde gebruikelijke behandelingen, slechts in het vrije verkeer worden gebracht onder de voorwaarden en volgens de voorschriften die voor actieve veredeling gelden.

Die lid-staten kunnen evenwel bepalingen vaststellen krachtens welke veredelingsprodukten worden belast naar hun soort en op de grondslag van hun douanewaarde en hun hoeveelheid welke als juist zijn erkend of zijn aanvaard op de datum waarop de produkten in het vrije verkeer worden gebracht en onder voorbehoud dat het bedrag van de bij deze gelegenheid geheven douanerechten, heffingen van gelijke werking en landbouwheffingen ten minste gelijk is aan het bedrag dat zou zijn geheven krachtens de voorschriften die voor actieve veredeling gelden.

Artikel 9

De lid-staten treffen de nodige maatregelen om deze richtlijn uiterlijk per 1 oktober 1969 ten uitvoer te leggen.

Artikel 10

Een lid-staat stelt de commissie in kennis van de maatregelen die hij voor de toepassing van deze richtlijn treft.

De commissie geeft deze inlichtingen door aan de overige lid-staten.

Artikel 11

Deze richtlijn is gericht tot de lid-staten.

Gedaan te Brussel, 4 maart 1969.

Voor de Raad,
De Voorzitter,
G. THORN.

BIJLAGE

(Artikel 1, lid 3, sub *a*)

- | | |
|---|--|
| 1. Bondsrepubliek Duitsland
Freihäfen | (Zollgesetz, § 86) |
| 2. Koninkrijk België
Vrije entrepôts/
Entrepôts francs | (Loi van 4.3.1846, artikel 26) |
| 3. Franse Republiek
– Zones franches du pavs de Gex et de la Haute-Savoie
– Zones franches maritimes et fluviales | (Code des douanes, artikelen 286 tot en met 298) |
| 4. Italiaanse Republiek
Punti franchi, depositi franchi | (Legge doganale van 25.9.1940, nr. 1424, artikel 1) |
| 5. Koninkrijk der Nederlanden
Publieke en particuliere entrepôts | (Algemene wet inzake de douane en de accijnzen van 26.1.1961, hoofdstuk III) |

RICHTLIJN VAN DE RAAD

van 4 maart 1969 inzake de harmonisatie van de wettelijke en bestuurlijke bepalingen betreffende uitstel van betaling van douanerechten, heffingen van gelijke werking en landbouwheffingen

(69/76/EEG)

De Raad van de Europese Gemeenschappen,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid op artikel 100,

Gezien het voorstel van de commissie,

Gezien het advies van het Europese Parlement ¹⁾,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité ²⁾,

Overwegende, dat de Gemeenschap is gegrondvest op een douane-unie;

Overwegende, dat de invoering van de douane-unie hoofdzakelijk is geregeld in het tweede deel, titel I, hoofdstuk 1, van het verdrag; dat dat hoofdstuk van het verdrag een samenstel van nauwkeurige voorschriften omvat, in het bijzonder betreffende de afschaffing van de douanerechten tussen de lid-staten, de vaststelling en de geleidelijke invoering van het gemeenschappelijk douanetarief en de autonome wijzigingen of schorsingen van de rechten van dat tarief; dat, ook al wordt in artikel 27 bepaald, dat de lid-staten vóór het einde van de eerste etappe, voor zover noodzakelijk, overgaan tot het nader tot elkaar brengen op hun wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen op douanegebied, dit artikel aan de Instellingen van de Gemeenschap niet de bevoegdheid toekent, dwingende bepalingen ter zake vast te stellen; dat bij een diepgaand onderzoek, waartoe met de lid-staten werd overgegaan, nochtans de noodzakelijkheid is gebleken, in bepaalde sectoren door middel van dwingende communautaire besluiten de maatregelen vast te stellen welke onontbeerlijk zijn voor de invoering van een douanewetgeving welke een uniforme toepassing van het gemeenschappelijk douanetarief verzekert;

Overwegende, dat in alle lid-staten wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen bestaan met betrekking tot uitstel van betaling van douanerechten, heffingen van gelijke werking en landbouwheffingen verschuldigd voor goederen waarvoor een douaneafgifte is gedaan die de verplichting meebrengt tot een zodanige betaling;

Overwegende, dat deze bepalingen zekere verschillen vertonen die, indien zij na voltooiing van de douane-unie zouden blijven bestaan, verleggingen van het handelsverkeer en van de douane-ontvangsten zouden kunnen veroorzaken;

Overwegende, dat deze bepalingen rechtstreeks van invloed zijn op de instelling en de werking van de gemeenschappelijke markt;

Overwegende, dat het aanbeveling verdient, te voorzien in een uitstel van betaling van de douaneschuld; dat een in alle lid-staten toe te passen uniforme betalingstermijn van gemiddeld dertig dagen een oplossing biedt welke aan dat doel beantwoordt;

Overwegende, dat het gewenst is te bepalen dat de lid-staten slechts onder gelijkwaardige voorwaarden als die welke onder dezelfde omstandigheden op de nationale geld- en kapitaalmarkt gelden, nog andere betalingsfaciliteiten kunnen verlenen dan het uitstel van betaling,

heeft de volgende richtlijn vastgesteld:

Artikel 1

De bepalingen van deze richtlijn zijn alleen van toepassing op goederen waarvoor een douane-aangifte is gedaan die de

verplichting meebrengt tot betaling van douanerechten, heffingen van gelijke werking en landbouwheffingen.

Artikel 2

Voor het betalen van de voor de in artikel 1 bedoelde goederen verschuldigde douanerechten, heffingen van gelijke werking en landbouwheffingen wordt aan de belastingschuldige, op diens verzoek, overeenkomstig de nationale wettelijke en bestuurlijke bepalingen, zonder interest een uitstel van betaling toegestaan, mits een passende zekerheid wordt gesteld. Dit uitstel van betaling kan bepaalde kosten voor de belastingschuldige met zich brengen.

Behoudens toepassing van de bepalingen van de artikelen 3, 4 en 5, wordt de betalingstermijn vastgesteld op dertig dagen, te berekenen vanaf de datum waarop de verschuldigde bedragen door de met de inning daarvan belaste instantie worden geboekt, met dien verstande evenwel dat de boeking niet later mag plaatshebben dan twee dagen na de datum waarop toestemming is gegeven tot het wegvoeren van de goederen.

Onder hetzelfde voorbehoud als dat gemaakt in de tweede alinea, heeft een lid-staat waarin de op 1 juli 1967 toegepaste betalingstermijn langer of korter was dan dertig dagen, tot en met 31 december 1970 echter de gelegenheid, de op 1 juli 1967 geldende betalingstermijn aan bedoelde termijn van dertig dagen aan te passen, met dien verstande evenwel dat de maximumtermijn met ingang van 1 oktober 1969 tot vijfenveertig dagen moet worden beperkt.

Artikel 3

1. Wanneer voor goederen ingevoerd gedurende een bepaald tijdvak één of meer douane-aangiften worden gedaan, welke aan het einde van dit tijdvak door de met de inning belaste instantie slechts als een enkele post worden geboekt, wordt de in artikel 2 bedoelde betalingstermijn verminderd met een aantal dagen gelijk aan de helft van het met dat tijdvak overeenkomende aantal dagen.

2. Wanneer het aantal dagen van het in lid 1 bedoelde tijdvak oneven is, is het aantal in mindering te brengen dagen gelijk aan de helft van het naastlagere even getal.

3. Het in lid 1 bedoelde tijdvak mag niet langer zijn dan de in artikel 2 bedoelde betalingstermijn.

Artikel 4

1. Wanneer de in artikel 2 bedoelde betalingsfaciliteiten ten aanzien van douane-aangiften die gedurende een bepaald tijdvak zijn geboekt globaal worden verleend, wordt de in artikel 2 bedoelde betalingstermijn berekend van het einde van dit tijdvak af en moet hij worden verminderd met een aantal dagen gelijk aan de helft van het met dat tijdvak overeenkomende aantal dagen.

2. Wanneer het aantal dagen van het in lid 1 bedoelde tijdvak oneven is, is het aantal in mindering te brengen dagen gelijk aan de helft van het naastlagere even getal.

3. Het in lid 1 bedoelde tijdvak mag niet langer zijn dan de in artikel 2 bedoelde betalingstermijn.

Artikel 5

Indien de vervalddag vastgesteld overeenkomstig de artikelen 2, 3 en 4 niet op een werkdag valt, wordt de betalingstermijn verlengd tot de eerste op die dag volgende werkdag.

Artikel 6

Wanneer een lid-staat behalve het in de artikelen 1 tot en met 5 bedoelde uitstel van betaling, nog andere betalingsfacili-

¹⁾ PB nr. C 55 van 5.6.1968, blz. 34.

²⁾ PB nr. C 58 van 13.6.1968, blz. 7.

teiten verleent, moeten de door de belastingschuldige te dragen kosten, en met name de rente, op zodanige wijze worden berekend dat het bedrag daarvan gelijk is aan het bedrag dat ter zake op de nationale geld- en kapitaalmarkt zou worden gevorderd.

Artikel 7

De lid-staten treffen de nodige maatregelen om deze richtlijn uiterlijk per 1 oktober 1969 ten uitvoer te leggen.

Artikel 8

Elke lid-staat stelt de commissie in kennis van de maatregelen die hij treft voor de toepassing van deze richtlijn.

De Commissie geeft deze inlichtingen door aan de overige lid-staten.

Artikel 9

Deze richtlijn is gericht tot de lid-staten.

Gedaan te Brussel, 4 maart 1969.

Voor de Raad,
De Voorzitter,
G. THORN.